

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Είναι γνωστό πώς ο Σύνδεσμός μας οργανώνει κάθε χρόνο δημόσιες συγκεντρώσεις όπου συζητούνται από ειδικούς πάντα ζητήματά που έχουν σχέση με το πρόγραμμά του.

Φέτος ο Σύνδεσμος συνεχίζοντας τις προσπάθειες ποίκανε ως τώρα για να πετύχει τη νομοθετική προστασία των εξωγáμων παιδιών, οργάνωσε στις 12 Ιανουαρίου συζήτηση πάνω στον τελευταίο νόμο «περί καταστάσεως των εξωγáμων τέκνων». Ο νόμος αυτός δημοσιεύτηκε τελευταία όπως αναφέραμε σε προηγούμενο φύλλο μας, όπου και χτυπήσαμε το νομοθετικό αυτό κατόντημα που **θέλοντας να περιφρουρήσει τα δικαιώματα των εξωγáμων πατέρων και όχι των παιδιών** περιόρισε τόσο πολύ τον αριθμό των παιδιών που θα μπορούσαν να ζητήσουν την προστασία του νόμου ώστε να τον κάνει πραγματικά μηδαμινό.

Η συζήτηση έγινε στην αίθουσα των Κοινωνικών Επιτημάτων άσφυκτικά γεμάτη. Προέδρευε η κ. Αύρα Θεοδωροπούλου.

Πρώτη μίλησε η αντιπρόεδρος του Συνδέσμου κ. Άννα Παπαδημητρίου η οποία είπε τα εξής εκθέτοντας έν περιλήψει τις ως τώρα ενέργειες του Συνδέσμου για τα εξώγαμα παιδιά.

«Από τα πρώτα ζητήματα που είχε στο πρόγραμμά του ο Σύνδεσμος στην εποχή που ιδρύθηκε ήταν η προστασία της αγάμου μητέρας και του εξώγαμου παιδιού.

Δέν είναι ανάγκη σήμερα να επαναλάβω και να χτυπήσω όλα τα γνωστά επιχειρήματα της συντηρητικής μερίδος της κοινωνίας, θα αναφέρω μόνο δύο από να κυριώτερα γιατί θα μās βοηθήσουν να βάλουμε το ζήτημα στη θέση που νομίζουμε ότι πρέπει να είναι. Οι συντηρητικοί μās λένε ότι με το νόμο αυτό θα ένθαρουνεται η άνηθικότητα και θα κλονίζεται η οικογένεια. Έμεις νομίζουμε ότι καμιά ήθικη δέν μπορεί να καταδικάσει έκ των προτέρων μιά γυναίκα γιατί έτυχε να παρουσθθ σε εξωγάμους σχέσεις, ούτε πάλι καμιά ήθικη μπορεί να μās πείσει ότι είναι όρθο να ρίξουμε στους δρόμους μιά κατηγορία παιδιών γιατί έτυχε να γεννηθουν έξω από το νόμο και τις κοινωνικές συνθήκες. Έμεις απεναντία; νομίζουμε ότι η άνηθικότητα αρχίζει με την έγκατάλειψη και βαρύνει τον άντρα γιατί η έγκατάλειψη σπρώχνει τη γυναίκα στη δυστυχία, στην απελπισία, στη διαφθορά, στο έγκλημα και καταδικάζει το παιδί ή σε θάνατο ή σε έγκλημα.

Όσο για την οικογένεια, δέν μπορεί παρά ν' ακολουθήσει τη φυσική της εξέλιξη, και ένας κοινωνικός θεσμός για να είναι σεβαστός δέν πρέπει να ζητά να στηριχθθ επάνω στο ψέμα και στην άδικία.

Έρχομαι τώρα στο ιστορικό του νόμου.

Το φθινόπωρο του 1920 ύστερα από πολλές συζητήσεις δημόσιες που είχαν γίνει εις τα γραφεία του Συνδέσμου είχε ανατεθθ εις τον πολύτιμο μας συνεργάτη και διακεκομμένο νομομαθθ κ. Γ. Μαριδάκη να έκπονθσει προσχέδιο νόμου «περί αναζητή-

σεως της πατρότητας», εις το έργο να διατυπώνονται οι απόψεις του Σωματείου μας. Το προσχέδιο αυτό αφού συζητήθηκε το καλοκαίρι του 1921 από μίαν επιτροπή που είχε αποτελεσθθ από μέλη του Συνδέσμου και του Έθνικού Συμβουλίου Έλληνίδων και μερικούς κορυφαίους μεταξύ των νομικών μας τους κ. κ. Γ. Τριανταφυλλόπουλο, Γ. Μπαλή, Α. Βαμβέτσον, Γ. Μαριδάκη, Θ. Πετιμεζά, Θ. Μπασιά και Α. Μυλωνά, τυπώθηκε με έξοδα των δύο σωματείων.

Το Φεβρουάριο του 1922 για να προπαγανδισθθ η ιδέα και να διαφωτισθθ το κοινόν έγινε έκ μέρος του Συνδέσμου διάλεξη επάνω στο θέμα αυτό.

Έκει εξέτάξαμε το ζήτημα από ιστορική και κοινωνική άποψη και αναφέραμε με χρονολογική σειρά τα κρία που τα τελευταία είκοσι χρόνια είχαν υιοθεθθ στο μέτρο αυτό στη νομοθεσία τους. Και η διάλεξη αυτή τυπώθηκε και κυκλοφόρησε. Τον Ιούνιο του ίδιου χρόνου δηλ. του 22 τριμελής επιτροπή από τα δύο σωματεία παρουσιάστηκε στον Υπουργό της Δικαιοσύνης, στον Υπουργό των Έσωτερικών και στον Πρόεδρο της Βουλής και αφού τους επέδωκε το προσχέδιο νόμου τους παρεκάλεσε να το υποβάλουν στην Γ' Έθνοσυνέλευση και να το υποστηριξουν.

Από τότε ταχτικά σε κάθε άλλαγή Κυβερνήσεως ο Σύνδεσμος έστειλε επιτροπή στους αρμοδίους για να υποβληθθ το νομοσχέδιο στη Βουλή και να συζητηθθ. Έπί τέλους το Μάρτη του 1926 επί δικτατορίας Παγκάλου ο ύπουργός της Δικαιοσύνης ο οποίος είχε φαίνεται λάβει γνώση του νομοσχεδίου του Κου Μαριδάκη ζήτησε να έρθει σε συνεννόηση με αντιπρόσωπους του Συνδέσμου και του Έθνικού Συμβουλίου Έλληνίδων.

Τετραμελής επιτροπή από τις Κυρίες Θεοδωροπούλου και Νεγρεπόντη έκ μέρους του Συνδέσμου, Πασπάτη και Παπαδημητρίου έκ μέρος του Έθνικού Συμβουλίου παρουσιάστηκαν τότε στον Υπουργό και του εξέθεσαν καθαρά τις γυναικείες απόψεις. Έδώ δέν πρέπει να παραλείψω ότι από τον Ιούνιο του 22 έως το Μάρτη του 26 είχε μεσολαβήσει η τραγική περιπέτεια που έκλόμισε και αυτή την έθνηκή μας ύπόσταση και φυσικά το ζήτημά μας θεωρήθηκε δευτερευόν.

Αυτή όμως η περιπέτεια, που φάνηκε ότι μās όπισθοδρόμησε από νομοθετική άποψη, από κοινωνική απεναντίας μās βοήθησε πολύ.

Γιατί η ανάγκη της προστασίας του παιδιού γενικά, που μετά τον πόλεμο είχε έκδηλωθθ σαν ένα από τα πιο ισχυρά κοινωνικά ρεύματα σε όλα τα Έθρωπαϊκά κράτη, σε μās μόνο μετά την τρομερή καταστροφή της Μ. Άσίας όπου εκινδύνεψε και το μέλλον της φυλής μας, φανερώθηκε με όλη της την σημασία. Τότε που χιλιάδες παιδιά βρέθηκαν έγκαταλειμένα στους δρόμους όρφανά, άπροστάτευτα, τότε που η θνητότητα των παιδιών στους καταυλισμούς έφτασε σε φανταστικούς αριθμούς, άνοίξαμε και

